

Sygn. akt V Pa 36/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Marzena Głuchowska
Sędziowie:	SSO Anna Miniecka (spr.) SSO Piotr Leń
Protokolant:	st.sekr.sądowy Beata Kałużna

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2015r. w Kaliszu

apelacji pozwanego M. S. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w S.

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim

z dnia 14 lipca 2015 r. sygn. akt IV P 342/14

w sprawie z powództwa **T. H.**

przeciwko **M. S. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w S.**

o zapłatę

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.200zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.**

UZASADNIENIE

Powód T. H. wystąpił z pozwem przeciwko pozwanej M. S. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) i domagał się zasądzenia kwoty 33 000,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 grudnia 2012r. z tytułu zwrotu ryczałtów za noclegi w kabinie pojazdu. Następnie rozszerzył żądanie pozwu i wniósł nadto o ustalenie istnienia stosunku pracy w oparciu o umowę na czas określony w okresie od listopada 2011 r. do 31 stycznia 2012 r. Ostatecznie roszczenie o ustalenie istnienia stosunku pracy zostało sprecyzowane przez powoda na rozprawie w dniu 6 lutego 2015 r. przez wskazanie, że strona powodowa domaga się tego ustalenia od 1 listopada 2011 r.

Powód w uzasadnieniu pozwu wyjaśnił, że zgłasza roszczenie o zapłatę za 300 noclegów w okresie trwania całego okresu zatrudnienia u pozwanej przyjmując, że za jeden nocleg przysługuje mu ryczałt średnio w kwocie 110,00 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych oraz podawała, że należności powoda z tytułu ryczałtów za noclegi zostały uregulowane oraz z ostrożności procesowej podnosiła, że strona powodowa nie wykazała faktycznej ilości noclegów zagranicznych, a także podstawy przyjęcia wysokości stawki ryczałtowej w kwocie 110,00 zł za 1 nocleg. Twierdziła też, że w okresie od listopada 2011 r. do końca stycznia 2012 r. strony łączyła umowa zlecenia i za ten okres powód nie posiadał prawa do ryczałtu za noclegi. W odniesieniu do roszczenia o ustalenie istnienia stosunku pracy pozwana także wniosła o oddalenie powództwa.

W piśmie procesowym z 16 grudnia 2014 r. pozwana powołała się na Regulamin Wynagradzania, z którym powód został zapoznany, co potwierdził oświadczeniem z 1 lutego 2012 r. oraz oświadczeniem o zapoznaniu się z wysokością należności z tytułu podróży służbowych. Nadto pozwana twierdziła, że wszyscy kierowcy akceptowali spędzanie nocy w kabinie i dlatego powód nie ma prawa do rekompensaty za brak hotelu.

Pozwana na rozprawie w dniu 25 czerwca 2015 r. przyznała, że powód odbył 274 noclegi, za które ewentualnie należałby się ryczałt oraz że za każdy z tych noclegów ryczałt wynosił 100 zł ale jednocześnie podtrzymała stanowisko co do bezzasadności powództwa.

Powód ostatecznie sprecyzował swoje stanowisko, co do daty początkowej odsetek na rozprawie w dniu 6 marca 2015 r. i określił, że domaga się ich od 11 stycznia 2013 r., a należność główną w piśmie procesowym z dnia 29 czerwca 2015 r., gdzie wskazał kwotę 27 400,00 zł. W pozostałym zakresie strona powodowa za zgodą pozwanej cofnęła pozew.

Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim wyrokiem z dnia 14 lipca 2015r. ustalił, że strony wiązał stosunek pracy na podstawie umowy o pracę na czas określony, zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 27.400 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2013r do dnia zapłaty, umorzył postępowanie w pozostałym zakresie, rozdzielił stosunkowo koszty postępowania nie obciążając powoda kosztami sądowymi i orzekł o rygorze natychmiastowej wykonalności.

Powyższy wyrok zapadł w oparciu o następujący stan faktyczny:

Powód początkowo ustalał warunki zatrudnienia z G. M., który był kierownikiem transportu. Został on wówczas powiadomiony, że początkowo strony podpiszą umowę na okres próby, ale nie wspominał, że będzie to umowa zlecenia. Następnie powód czekał za wydaniem karty kierowcy i gdy ją uzyskał poszedł podpisać umowę do pozwanej. Wówczas ustalili z pozwaną, że przez pierwsze 3-4 tygodnie będzie miał umowę zlecenia, a następnie umowę o pracę na czas określony po powrocie z pierwszej trasy. Pierwszą trasę powód realizował od 12 października 2011 r. Kiedy wrócił z pierwszej trasy to miał przedstawić do podpisu kolejną umowę zlecenia.

Umowę o pracę na czas określony od 1 lutego 2012 r. do 31 grudnia 2017 r. strony zawarły dopiero 1 lutego 2012 r. Określiły w niej, że zatrudnienie następuje na pełen etat na stanowisku kierowca z wynagrodzeniem 1500,00 zł brutto. Natomiast pierwsza umowa zlecenia zawarta była na okres od 12 października 2011 r. do 31 października 2011 r., a kolejna od 1 listopada 2011 r. do 30 listopada 2011 r. i następna od 1 grudnia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. W 3 ostatnich umowach zlecenia przewidziano wynagrodzenie brutto w wysokości 1000,00 zł, a czynność zleconą określano jako „kierowanie samochodem ciężarowym”.

W tym samym okresie, gdy powód miał umowę zlecenia, ojciec powoda był zatrudniony u pozwanej w oparciu o identycznej treści umowy zlecenia i razem obsługiwali ten sam samochód za wyjątkiem pierwszego tygodnia, kiedy powód jeździł sam.

Powód realizował pracę w okresie zlecenia w taki sam sposób jak po zawarciu umowy o pracę.

Z tą samą datą, z którą została podpisana umowa o pracę zostały sporządzone oświadczenia przygotowane przez pracodawcę. W jednym oświadczeniu zawarte było stwierdzenie, że powód został zapoznany z obowiązującymi w zakładzie regulaminami pracy i płacy, a w drugim, że powód wyraża zgodę na zastosowanie ryczałtowych stawek diet

na poszczególne kraje i tak: Norwegia 120,00 zł za dobę, kraje Unii Europejskiej 120,00 zł za dobę, kraj 23,00 zł za dobę. Powód złożył podpisy na tych oświadczeniach.

Regulamin Wynagradzania pracowników, w którym zamieszczono datę 1 października 2007 r. zawierał w § 13 w rozdziale III zatytułowanym „Pieniężne świadczenia związane z pracą” zapis stwierdzający, że ustala się ryczałt za podróże służbowe w wysokościach identycznych jak w oświadczeniu powoda o wyrażeniu zgody.

Razem z Regulaminem pozwana przedłożyła w sprawie 10 aneksów, które nie były numerowane i nie wskazywały daty ich sporządzenia. W jednym z aneksów wskazano, że z dniem 1 lutego 2010 r. wprowadza się zmianę w zakresie ryczałtu za noclegi i diety i wskazano stawki identyczne jak w § 13 Regulaminu. W aneksie znalazł się na końcu zapis o treści: „Powyższe stawki zawierają ryczałt za nocleg.”

Powód ani żaden z pracowników nie został zapoznany z zapisami tego aneksu. Powód nie był także ustnie informowany o tym, aby łącznie była wypłacana należność z tytułu diety i ryczałtu za noclegi.

Kierowcy w tym również powód przedstawiali raporty dotyczące przejechanych kilometrów, a także potwierdzali odbiór należności z tytułu diet na dokumentach rozliczających koszty podróży. Kierowcy w tym również powód, noclegi spędzali w kabinie samochodu.

Ogółem powód odbył 274 noclegi, które uprawniały do ryczałtu w wysokości po 100 zł za każdy nocleg.

/niesporne/

Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanej, co do tego, że zgodnie z Regulaminem powodowi należało się po 120,00 zł za wszystkie noclegi i pobyty za granicą i po 23,00 zł w kraju łącznie z tytułu diety i ryczałtu za nocleg. W dalszej części zeznań pozwana podała, że według niej G. M. jako kierownik transportu zapoznał powoda z takimi warunkami, że jego wynagrodzenie będzie się składało z wynagrodzenia zasadniczego, 120,00 zł diety zagranicznej i 23,00 zł diety krajowej. Wobec tego pozwana przyjmowała, że pracownik w dacie zatrudnienia nie dowiadywał się o wysokości należnego mu ryczałtu za noclegi, co pozostaje w zgodzie z zeznaniami słuchanych w sprawie świadków, którzy byli zatrudnieni jako kierowcy. W szczególności jednak o niewiarygodności tych zeznań świadczy fakt, że w odpowiedzi na pozew pozwana ani razu nie wspomniała o zapisach Regulaminu Wynagradzania, które pozwalałyby jej na wypłatę łącznej kwoty z tytułu ryczałtu za nocleg i z tytułu diety, a twierdzenie takie zawarte zostało dopiero w pierwszym piśmie sporządzonym przez fachowego pełnomocnika. Nadto istotne jest, że zarówno Regulamin jak i aneksy podpisywała tylko pozwana, a skoro nie wprowadziła jakiegokolwiek numeracji ani nawet daty sporządzenia aneksów, to mogła dowolnej treści aneks przedłożyć do sprawy. Istotne jest, że o wprowadzeniu takich aneksów nie zeznał żaden ze świadków. Powód także twierdził, że nie był zapoznany z takim dokumentem. W największym stopniu o tym, że Regulamin wynagradzania nie zawierał aneksu, na który powołuje się pozwana w trakcie zatrudnienia powoda świadczy treść oświadczenia o wyrażeniu zgody na zastosowanie ryczałtowych stawek diet, które odpowiada treści Regulaminu w jego pierwotnym brzmieniu i nie zawiera żadnych wzmianek o tym, że ryczałt ten zawiera także ryczałt za nocleg.

Z tego właśnie względu Sąd odmówił wiary także zapisom aneksu, który miał wprowadzać rzekomo zmiany do Regulaminu Wynagradzania z dniem 1 lutego 2010 r.

Jako całkiem sprzeczne również z twierdzeniami strony pozwanej nie zasługują na wiarę zeznania M. M., że dieta z ryczałtem, które miały przysługiwać za noclegi wynosiła 120,00 zł i to od momentu jak był sporządzony Regulamin.

Nie są także wiarygodne zeznania świadka G. M., że mówił kierowcom, że za dobę jest 120,000 zł i w tym jest ryczałt nocny. Po pierwsze dlatego, że świadek nie składał takich zeznań konsekwentnie. Powiedział tak dopiero, gdy pełnomocnik pozwanej spytał „czy kierowcy mieli świadomość, że 120,00 zł to są wszystkie pieniądze za wyjazd za granicę”. Wcześniej natomiast zeznał, że mówił kierowcy jak był zatrudniany, że będzie otrzymywał wynagrodzenie oraz diety w kwocie 120,00 zł za dobę za granicą i 23,00 zł za dobę w kraju. Następnie także sprzecznie z wersją,

która ma wynikać z Regulaminu i aneksu przedstawionego przez pozwaną twierdził, że przez wszystkie lata jak był kierownikiem (czyli od 2007 r.) mówił kierowcom, że kwota 120,00 zł obejmuje ryczałt nocny. Z całokształtu jego zeznań wynika wobec tego, że nie wiedział o rzekomym wprowadzeniu aneksem zmiany do Regulaminu Wynagradzania oraz że informacje przedstawiał pracownikom takie o jakich zeznawała też pozwana i z których pracownik nie dowiadywał się nic o ryczałcie za nocleg.

Biorąc pod uwagę treść orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2014 r. w sprawie II PZP 1/14 opublikowanego w LEX1469181, zgodnie z którym umożliwienie przez pracodawcę kierowcy w transporcie międzynarodowym spania w kabinie samochodu ciężarowego (nawet przystosowanej do takich celów) nie stanowi zapewnienia pracownikowi bezpłatnego noclegu w rozumieniu przepisu § 9 ust. 4 Rozporządzenia w sprawie należności z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju Sąd uznał, że bezprzedmiotowe jest dokonywanie ustaleń, jakie były faktycznie warunki noclegu zapewnione w kabinie samochodu, z którego korzystał powód i dlatego pominął dowody przeprowadzone na tę okoliczność przy dokonywaniu ustaleń.

Dowody dotyczące zatrudnienia W. K. nie miały istotnego wpływu na rozstrzygnięcie sprawy i dlatego Sąd nie dokonywał ustaleń w oparciu o nie. Nadto zeznania świadka A. J. nie mogły być podstawą dokonywania ustaleń, skoro świadek był zatrudniany po rozwiązaniu umowy o pracę z powodem.

Obowiązkiem Sądu jest przedstawienie także uzasadnienia orzeczenia niezaskarżalnego, jakim jest rozstrzygnięcie w dniu 6 marca 2015 r. o oddaleniu wniosku o zawieszenie postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 kpc, który został zgłoszony przez stronę pozwaną w piśmie z dnia 4 marca 2015 r. Sąd oddalił ten wniosek z tej przyczyny, że utrwalone stanowisko w orzecznictwie jest takie, że oczekiwanie na rozstrzygnięcie Trybunału Konstytucyjnego nie uzasadnia zawieszenia postępowania w oparciu o wskazywany przez stronę pozwaną przepis.

W pierwszej kolejności oceniał Sąd zasadność żądania ustalenia istnienia stosunku pracy, przyjmując, że pracownik ma prawo dochodzić takiego ustalenia w oparciu o art. 189 kpc.

Przepis art. 22 § 1 k. p. stanowi, że przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca – do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Sposób realizacji zawartej przez strony umowy wskazuje, że faktycznie była to umowa o pracę, nie zaś umowa cywilnoprawna. W momencie uzgadniania jej warunków w ocenie Sądu dla stron było jasne, że będzie to stosunek pracy najpóźniej po upływie czasu, na który zawarta została pierwsza umowa zlecenia tj. od 1 listopada 2011 r. Nie był to w żadnym razie stosunek z cechami charakterystycznymi dla cywilnoprawnej umowy, jaką jest umowa zlecenia, przez cały okres objęty żądaniem ustalenia. Po tym okresie strony zawarły już umowę o pracę, która była realizowana w identyczny sposób, jak w trakcie obowiązywania umów zlecenia, co wynika także z zeznań pozwanej. Z poczynionych przez Sąd na podstawie jej zeznań ustaleń wynika, że pozwana uważała, że każdy pracownik powinien mieć początkowo zatrudnienie na podstawie umowy zlecenia, aby można było sprawdzić jego przydatność. Tymczasem, właściwym sposobem zweryfikowania przydatności pracownika jest umowa o pracę na okres próbny. Także fakt, że zadanie wynikające ze zleceń miał jednocześnie realizować powód i jego ojciec, którzy kierowali tym samym pojazdem nie pozwala na przyjęcie, że powód realizował umowę zlecenia, ponieważ w żaden sposób nie było możliwe ustalenie zakresu takiej umowy i wywiązania się z niej.

Po ustaleniu, że powód w całym okresie objętym pozwem pracował u pozwanej jako kierowca samochodu ciężarowego w transporcie międzynarodowym w oparciu o umowę o pracę Sąd przystąpił do oceny roszczeń o ryczałt za noclegi. Ostatecznie strony zajęły zgodne stanowisko, co do ilości noclegów i wysokości ryczałtu za jeden nocleg i wobec tego ocenić należało, czy powód miał prawo do ryczałtów za noclegi odbywane w kabinie pojazdu ciężarowego.

Ponieważ roszczenia powoda dotyczą należności z tytułu podróży służbowych obejmujących okres przypadający po dniu 3 kwietnia 2010r. tj. po wejściu w życie ustawy z dnia 12 lutego 2010r. o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz o zmianie niektórych innych ustaw. (Dz.U. z 2010 r. Nr 43 poz. 246), która dodała do ustawy o czasie pracy kierowców w art. 2 pkt. 7 oraz po art. 21 art. 21a, to pracę powoda jako kierowcy w transporcie międzynarodowym

należy zakwalifikować jako podróż służbową w ustawowym rozumieniu przepisów art. 77⁵ § 1 kp (por. wyrok SN z dnia 4 czerwca 2013r. II PK 296/12 LEX nr 1341269).

Zgodnie z art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (Dz. U.2012.1155 t.j.) „Kierowcy w podróży służbowej, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalane na zasadach określonych w przepisach art. 77⁵ § 3-5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy.”

Stosownie do art. 2 pkt. 7 lit. a i b w/w ustawy „podróż służbową stanowi każde zadanie służbowe polegające na wykonywaniu na polecenie pracodawcy przewozu drogowego poza miejscowość, w której znajduje się siedziba pracodawcy, na rzecz którego kierowca wykonuje swoje obowiązki, oraz inne miejsce prowadzenia działalności przez pracodawcę, a w szczególności filie, przedstawicielstwa i oddziały, lub wyjazdu poza tę miejscowość w celu wykonania przewozu drogowego.”

Zgodnie z art. 77⁵ § 1 kp pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy, lub poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową. Delegację ustawową do określenia w drodze rozporządzenia wysokości oraz warunków ustalenia należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju otrzymał minister właściwy do spraw pracy (art. 77⁵ § 2 kp). W myśl art. 77⁵ § 3 i 4 kp warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej pracownikowi zatrudnionemu u innego pracodawcy niż wymieniony w § 2 określa się w układzie zbiorowym lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę, jeżeli pracodawca nie jest objęty układem zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalania regulaminu wynagradzania. Postanowienia układu zbiorowego pracy, regulaminu wynagradzania lub umowy o pracę nie mogą ustalić diety za dobę podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju w wysokości niższej niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju określona dla pracownika, o którym mowa w § 2. Natomiast art. 77⁵ § 5 kp stanowi, iż w przypadku gdy układ zbiorowy pracy, regulaminu wynagradzania lub umowa o pracę nie zawiera postanowień o których mowa w §3, pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów podróży służbowej odpowiednio według przepisów, o których mowa w § 2.

W niniejszej sprawie przy ustalaniu wysokości zwrotu kosztów noclegu należało zastosować przepisy § 9 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami (Dz.U. z 2002r. nr 236 poz. 1991 ze zm.), ponieważ tylko to rozporządzenie obowiązywało w okresie zatrudnienia powoda.

W myśl § 2 w/w rozporządzenia z tytułu podróży odbywanej w terminie i w państwie określonym przez pracodawcę, pracownikowi przysługują:

1. diety
2. zwrot kosztów:
 - a. przejazdów i dojazdów
 - b. noclegów
 - c. innych wydatków, określonych przez pracodawcę odpowiednio do uzasadnionych potrzeb.

Na zasadzie § 4 ust. 1,2 i 3 tego rozporządzenia dieta jest przeznaczona na pokrycie kosztów wyżywienia i inne drobne wydatki. Wysokość diety za dobę podróży w poszczególnych państwach jest określona w załączniku do rozporządzenia. Dieta przysługuje w wysokości obowiązującej do docelowego państwa podróży.

Według § 9 ust. 1,2 i 4 rozporządzenia za nocleg przysługuje pracownikowi zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem hotelowym, w granicach ustalonego na ten cel limitu określonego w załączniku do rozporządzenia. W razie nieprzedłożenia rachunku za nocleg, pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 25 % wspomnianego limitu. Ryczałt ten nie przysługuje za czas przejazdu. Przepisów tych nie stosuje się, jeżeli pracodawca lub strona zagraniczna zapewnia pracownikowi bezpłatny nocleg.

Strony pozostawały w sporze, co do tego, czy u pozwanej w okresie zatrudnienia powoda obowiązywały postanowienia Regulaminu Wynagradzania w brzmieniu ustalonym opisanym powyżej aneksem ustalające wysokość należnych pracownikowi świadczeń z tytułu diet i ryczałtów za noclegi w sposób odmienny, niż wynikający z obowiązujących w tej mierze przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. przedstawionego powyżej. W tym miejscu należy wskazać, że zgodnie z § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju (Dz. U. nr 236, poz. 1990 ze zm.) wysokość diety przysługującej pracownikowi na pokrycie zwiększonych kosztów wyżywienia w czasie podróży wynosiła 23,00 zł za dobę podróży.

Zgodnie z przywołanym już orzeczeniem Sądu Najwyższego

„Zapewnienie pracownikowi - kierowcy samochodu ciężarowego odpowiedniego miejsca do spania w kabinie tego pojazdu podczas wykonywania przewozów w transporcie międzynarodowym nie stanowi zapewnienia przez pracodawcę bezpłatnego noclegu w rozumieniu § 9 ust. 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236, poz. 1991 ze zm.), co powoduje, że pracownikowi przysługuje zwrot kosztów noclegu na warunkach i w wysokości określonych w § 9 ust. 1-3 tego rozporządzenia albo na korzystniejszych warunkach i wysokości, określonych w umowie o pracę, układzie zbiorowym pracy lub innych przepisach prawa pracy.”

Jak z powyższego wynika postanowienia układu zbiorowego, regulaminu wynagradzania lub umowy o pracę mogą normować wysokość diety należnej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju odmiennie, niż przepis rozporządzenia z tym jednak zastrzeżeniem, że wysokość tej diety nie może być niższa, niż wysokość diety przewidzianej dla podróży krajowej. Nie ma natomiast możliwości ustalenia innych należności z tytułu podróży służbowej w tym określenia wysokości ryczałtu za noclegi na poziomie niższym, niż przewidziane w rozporządzeniu. W świetle tego orzeczenia należało przyjąć, że powód nocując w kabinie samochodu ciężarowego nabył za te noclegi prawo do ryczałtu, bo nie został spełniony wymóg zapewnienia bezpłatnego noclegu.

W pierwszej kolejności należało wobec tego ocenić, czy u pracodawcy powoda wprowadzono odmienne niż obowiązujące w rozporządzeniu zasady w odniesieniu do należności z tytułu podróży służbowych poza granicami kraju, ponieważ tylko takich podróży dotyczą zgłoszone w sprawie roszczenia. Strona pozwana podjęła próby wykazania, że wypłacała powodowi z tytułu podróży służbowych kwotę 120,00 zł, która miała stanowić łączną należność z tytułu diety i ryczałtu za nocleg. Zgodnie z regułą ciężaru dowodu określoną w art. 6 kc ciężar wykazania faktu spoczywa na tej ze stron, która z faktu tego wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Dlatego też w niniejszej sprawie ciężar wykazania wprowadzenia zmian do Regulaminu Wynagradzania aneksem spoczywał na stronie pozwanej. Powód zaprzeczył, aby został zapoznany z aneksem, który miał wprowadzać łączną wartość diety i ryczałtu za nocleg. Sąd nie dał wiary pozwanej co do tego, że aneks ustalający, że kwota 120,00 zł stanowi należność z tytułu diety i ryczałtu za nocleg obowiązywał w okresie zatrudnienia powoda. W szczególności dlatego, że powód podpisał oświadczenie, że wyraża zgodę na ustalenie wysokości diety jak przytoczono w ustaleniach w brzmieniu odpowiadającym zapisom znajdującym się pierwotnie w Regulaminie. Fakt, że treść oświadczenia przedłożona powodowi do podpisania po dwóch latach od rzekomego obowiązywania aneksu, nie zawiera wzmianki o tym, że proponowane kwoty zawierają ryczałt za nocleg świadczyć może jedynie o tym, że aneks jeszcze wówczas nie istniał. Należy bowiem pamiętać, że pozwana jako pracodawca wprowadzała Regulamin Wynagradzania i zmiany do niego podpisując je jednoosobowe, bo u pozwanej nie działały organizacje związkowe. W takiej sytuacji szczególnie łatwo

można było sporządzić dla celów niniejszego procesu stosowny dokument. Aneksy przedstawione przez pozwaną nie mają daty sporządzenia i nie są numerowane. Istotne jest przy tym, że o aneksie nie wspomniał żaden świadek, a także pozwana w odpowiedzi na pozew. Podsumowując Sąd uznał, że w okresie zatrudnienia powoda u pozwanej nie obowiązywał omawiany aneks.

Co więcej analizując oświadczenie, które strona pozwana przedstawiła powodowi do podpisu stwierdzić należy, że jest to ustalenie, co do wysokości diety za podróże zagraniczne i krajowe zawarte indywidualnie z powodem. Skoro takiej treści oświadczenie opracowane zostało przez pracodawcę to należało przyjąć, że w sposób konkludentny pracodawca złożył oświadczenie, że proponuje powodowi wysokość diety odpowiadającą kwotom wskazanym w tym oświadczeniu. Skoro tak to po podpisaniu tego oświadczenia przez powoda mamy do czynienia z oświadczeniami zgodnymi stron (art. 60 kc w zw. z art. 300 kp), a w konsekwencji z porozumieniem uzupełniającym treść umowy o pracę. W oświadczeniu tym z pewnością nie ma żadnych zapisów dotyczących ryczałtów za nocleg i wobec tego powód miał prawo do diety zgodnej z porozumieniem. Obowiązuje bowiem zasada wyrażona w art. 18 kp, że postanowienia umów o pracę nie mogą być mniej korzystne dla pracownika, niż przepisy prawa pracy, do których w świetle art. 9 § 1 kp należy regulamin wynagradzania. A *contrario* oznacza to, że strony umowy o pracę mogą ustalić korzystniejsze warunki dla danego pracownika od postanowień zawartych w regulaminie wynagradzania.

Sąd ocenił wobec tego, że ustalona porozumieniem stron była wysokość diety w kwocie 120,00 zł za dobę podróży poza granicami kraju oraz że kwota taka obowiązywała również według obowiązującego w trakcie zatrudnienia powoda brzmienia § 13 Regulaminu Wynagradzania odpowiadającego jego wersji pierwotnej, co było dopuszczalne w świetle art. 77⁵ § 3 i 4 kp. Nie ulega wobec tego wątpliwości, że brak było takich regulacji wewnętrznych u pozwanej, które pozwalałyby na przyjęcie, że w wypłacanej kwocie 120,00 zł za dobę realizowana była w jakimkolwiek zakresie należność z tytułu ryczałtu za noclegi. Powód miał wobec tego prawo do tego ryczałtu w oparciu o art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców w zw. z art. 77⁵ § 5 kp oraz § 9 ust. 2 w/w rozporządzenia z dnia 19 grudnia 2002 r.

Według twierdzeń strony pozwanej powód z tytułu podróży zagranicznych otrzymywał kwotę po 120 zł za dobę, a skoro tak, to zaspokojona była tylko wynikająca z porozumienia należność z tytułu diety. Pozwana zalega wobec tego z zapłatą ryczałtów za nocleg za cały okres zatrudnienia łącznie w kwocie 27 400 zł to jest w kwocie dochodzonej ostatecznie pozwem.

Mając na uwadze powyższe ustalenia i rozważania Sąd ustalił, że powoda łączył z pozwaną w okresie od 1 listopada 2011 r. do 31 stycznia 2012 r. stosunek pracy na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony, o czym orzekł w pkt I wyroku oraz zasądził kwotę 27400,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2013 r., o czym orzekł w pkt II wyroku. Należność z tytułu odsetek była z pewnością wymagalna w dniu 11 stycznia 2013 r., to jest po upływie 14 dni od ostatniej podróży służbowej zgodnie z § 13 ust. 3 rozporządzenia z dnia 19 grudnia 2002 r. (Dz. U. 2002 r., poz. 1991), a prawo do odsetek za opóźnienie wynika z treści art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 300 kp.

Umorzenie postępowania w pozostałym zakresie umożliwiło skuteczne częściowe cofnięcie pozwu za zgodą pozwanej (art. 355 § 1 kpc w zw. z art. 203 § 1 i 2 kpc).

Wyrażając zgodę na częściowe cofnięcie pozwu pełnomocnik pozwanej domagał się zasądzenia zwrotu kosztów procesu także co do części cofniętej. Należało uznać, że powód w zakresie w jakim cofnął pozew przegrał sprawę co oznacza, że powód przegrał sprawę w 17%, a w 83% ją wygrał.

Każda ze stron poniosła koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1800,00 zł ustalone odpowiednio w oparciu o § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu /Dz. U. 2013.461 t.j./ i § 6 pkt 5 w zw. z § 11 ust. 1 pkt rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu /DZ. U. z 2013 r. nr 490 t.j./. Dlatego też na podstawie wyżej powołanych przepisów, stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu z art. 100 kpc, Sąd

w punkcie IV sentencji wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powoda różnicę pomiędzy obciążającą pozwaną kwotą 1494,00 zł, a przysługującą jej od powoda kwotą 306,00 zł. Nieuiszczone koszty sądowe to opłata od pozwu w kwocie 1650,00 zł. Pozwana przegrała proces w 83% i w takiej części, przy zastosowaniu przepisu art. 113 ust. 1 Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 kpc, została obciążona nieuiszczoną opłatą jak w punkcie V sentencji wyroku. Sąd w punkcie VI sentencji wyroku nie obciążył powoda nieuiszczonymi kosztami sądowymi w pozostałym zakresie na zasadzie art. 102 kpc.

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono na podstawie przepisu art. 477² § 1 kpc.

Od wyroku Sadu Rejonowego apelację wniosła strona pozwana. Skarżąc wyrok Sądu Rejonowego w pkt 2 - 5 i zarzuciła mu:

1. naruszenie prawa materialnego – art. 77⁵ § 3-5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 kodeks pracy oraz § 16 ust. 1, 2, 4 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju. (Dz.U. nr 236 poz. 1991 z późn. zm.) przez przyjęcie, iż pracownikowi należał się zwrot kosztów za nocleg podczas zagranicznej podróży służbowej w wysokości określonej w przepisach prawa, a nie w Regulaminie Wynagradzania obowiązującym u pozwanej, co skutkowało obciążeniem pracodawcy w stosunku do pracownika dwukrotnym obowiązkiem wypłaty zwrotu kosztów za nocleg podczas zagranicznej podróży służbowej poprzez zasądzenie kwoty zwrotu kosztów za nocleg podczas zagranicznej podróży służbowej na rzecz pracownika w łącznej wysokości 27.400zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11.01.2013r. do dnia zapłaty pomimo wcześniejszego dokonania przez pracodawcę wypłaty pracownikowi wynagrodzenia, które zgodnie z ustaleniami zawartymi w Regulaminie Wynagradzania obejmowało już zwrot kosztów za nocleg podczas zagranicznej podróży służbowej,
2. naruszenie art. 177 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku pozwanej o zawieszenie postępowania, mimo istnienia przesłanek do jego zawieszenia,
3. naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na wynik sprawy poprzez zastosowanie art. 322 k.p.c., pomimo braku przesłanek do jego zastosowania,
4. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez przyjęcie, iż pracownikowi należał się zwrot kosztów za nocleg podczas zagranicznej podróży służbowej w wysokości określonej w przepisach prawa, a nie w Regulaminie Wynagradzania, mimo zgody pracownika na przepisy wewnętrzne i noclegi w kabinie oraz zapewnienia przez pracodawcę pracownikowi godziwych warunków noclegowych w kabinie pojazdu.

Wskazując na te zarzuty, wносиła o:

- zmianę wyroku w części zaskarżonej poprzez oddalenie powództwa w zakresie zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów za nocleg podczas zagranicznej podróży służbowej wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty oraz oddalenie wniosku o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania,
- zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania przed Sądem I instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych,
- zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o:

- oddalenie apelacji jako oczywiście bezzasadnej,

- zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za postępowanie przed sądem II instancji wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż zarzuty w niej podniesione nie są uzasadnione.

Apelacja w pierwszej kolejności wskazuje na zarzut naruszenia prawa materialnego jednakże według Sadu Okręgowego rozważania rozpocząć należy od podniesionych przez skarżącego zarzutów naruszenia prawa procesowego bo ewentualne ich podzielenie miałyby wpływ na prawidłowość ustaleń faktycznych dokonanych przez Sad Rejonowy.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego na wstępie zaznaczyć trzeba, że Sąd odwoławczy w całości podziela poczynione w sprawie ustalenia faktyczne i przyjmuje je za własne a wobec tego nie zachodzi potrzeba powtórzenia ich przytaczania. Ustalenia te znajdują pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i wbrew podnoszonym zarzutom nie pozostają z nim w sprzeczności. Sad pierwszej instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w zakresie istotnym dla rozpoznania sprawy i na podstawie zebranego w sprawie materiału wywiódł prawidłowe i logiczne wnioski wskazując motywy, którymi się kierował wydając zaskarżone orzeczenie .

Słuszne są wywody Sądu Rejonowego, iż nie można w okolicznościach sprawy przyjąć, że aneks do Regulaminu Wynagradzania ustalający, że kwota 120,00 zł stanowi należność z tytułu diety i ryczałtu za nocleg obowiązywał w okresie zatrudnienia powoda i był mu znany. W szczególności dlatego, że powód w pisemnym oświadczeniu wyraził zgodę na ustalenie wysokości diety w brzmieniu odpowiadającym zapisom znajdującym się pierwotnie w Regulaminie Wynagradzania. Skoro treść pisemnego oświadczenia przedłożona powodowi do podpisu po dwóch latach od daty obowiązywania aneksu nie zawierała żadnej wzmianki o tym, że proponowane powodowi kwoty zawierają także ryczałty za noclegi to powyższe świadczy jedynie o tym, że aneks jeszcze wówczas nie został sporządzony a tym samym nie obowiązywał.

Oświadczenie przedstawione powodowi do podpisu przez pracodawcę powinno wyraźnie wskazywać, że kwota z tytułu diet obejmuje również ryczałty za noclegi. Tymczasem oświadczenie to odnosiło się wyłącznie do kwoty zryczałtowanej diety bez wskazania, że mieszczą się w niej ryczałty za noclegi. Takie postanowienia Regulaminu Wynagradzania nie były wówczas powodowi znane co świadczy jedynie o tym, że wówczas jeszcze nie istniały.

Trudno wobec tego przyjąć, że strony umówiły się na wynagrodzenie zasadnicze i zryczałtowane kwoty diet, w której to kwocie mieściły się również ryczałty za noclegi. Przedstawienie przez stronę pozwaną aneksów do Regulaminu Wynagradzania, które nie były opatrzone kolejnym numerem i nie zawierały żadnej daty nie można uznać za wykazanie przez nią, iż obowiązywały one w okresie zatrudnienia powoda i były mu znane. Tym bardziej, że jak wynika z zeznań powoda nie miał on w ogóle rozeznania, że istnieje coś takiego jak ryczałt za nocleg a tym samym nie miał świadomości, że świadczenie takie mu nie przysługuje. Świadczy to jedynie o tym, iż powód nie był o takim świadczeniu w ogóle informowany przez pracodawcę i absolutnie nie miał wiedzy o tym, iż ryczałty za noclegi zawarte są w uzgodnionych kwotach wypłacanych z tytułu diet.

Zauważyć należy, że strona skarżąca nie podniosła w apelacji zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. a sąd odwoławczy w pełni podziela dokonaną przez Sad Rejonowy ocenę dowodów.

Jeżeli chodzi o zarzut naruszenia art. 177§1 k.p.c. to również nie jest on uzasadniony.

Sąd Rejonowy trafnie wskazał, że według utrwalonego orzecznictwa oczekiwanie na rozstrzygnięcie Trybunału Konstytucyjnego nie uzasadnia zawieszenia postępowania w oparciu o wskazywany przez stronę pozwaną przepis. Postępowanie przed Trybunałem Konstytucyjnym nie jest postępowaniem cywilnym o jakim mowa w art. 177§1 pkt 1 k.p.c. (postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 14 lipca 2010r V CZ 51/10).

Wskazać trzeba, że w art. 177 § 1 k.p.c. nie uregulowano odrębnie jako przesłanki zawieszenia postępowania sądowego sytuacji, w której sąd kieruje pytanie prawne do Trybunału Konstytucyjnego. Podstawy do zawieszenia postępowania sądowego w takim przypadku nie może więc stanowić wskazywany przez stronę pozwaną art. 177 § 1 k.p.c., w myśl którego, sąd może zawiesić postępowanie z urzędu, jeżeli rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku innego toczącego się postępowania cywilnego.

Art. 177 § 1 k.p.c. nie przewiduje zawieszenia postępowania cywilnego w toczącej się sprawie do czasu rozstrzygnięcia przez Trybunał Konstytucyjny pytania prawnego dotyczącego zgodności określonego przepisu z Konstytucją. Treść tego przepisu jednoznacznie wskazuje, że jest w nim mowa jedynie o wyniku innego toczącego się postępowania cywilnego. Postępowanie przed Trybunałem Konstytucyjnym nie ma zaś charakteru postępowania cywilnego. Literalna wykładnia przepisu art. 177 § 1 k.p.c. nie daje podstawy do jego stosowania w omawianym przypadku, a dokonywanie wykładni rozszerzającej tego przepisu wydaje się niedopuszczalne. Przepisy regulujące zawieszenie postępowania powinny być interpretowane ściśle, a ich wykładnia nie może prowadzić do poszukiwania innych niż wskazane przesłanek zawieszenia.

Stąd też również sąd drugiej instancji nie widział podstaw do zawieszenia postępowania w przedmiotowej sprawie. Do czasu ewentualnej zmiany znajdujących zastosowanie w sprawie przepisów - sytuacja prawna powoda i pozwanego jest niezmienna, pomimo tego, iż problematyka będąca przedmiotem rozstrzygnięcia w niniejszym procesie może stać się podstawą wydania orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny.

Także zarzuty dotyczące naruszenia prawa materialnego nie są uzasadnione.

Skarżąca podniosła zarzut naruszenia prawa materialnego wskazując na art. 77⁵ § 3-5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 kodeks pracy oraz § 16 ust. 1, 2, 4 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju. (Dz.U. nr 236 poz. 1991 z późn. zm.) przez przyjęcie, iż pracownikowi należał się zwrot kosztów za nocleg podczas zagranicznej podróży służbowej w wysokości określonej w przepisach prawa, a nie w Regulaminie Wynagradzania obowiązującym u pozwanej chociaż skarżącej zapewne chodziło o § 9 ust. 1-3 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002r.

Z ustalonego przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego wynika, że pozwana wypłacała powodowi wyłącznie należności z tytułu diet, które nie zawierały ryczałtów za noclegi mimo, że pozwana nie zapewniała powodowi bezpłatnego noclegu w rozumieniu § 9 ust. 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236, poz. 1991 ze zm.), gdyż takiego nie stanowi zapewnienie pracownikowi - kierowcy samochodu ciężarowego odpowiedniego miejsca do spania w kabinie tego pojazdu podczas wykonywania przewozów w transporcie międzynarodowym.

Kwestia ta została jednoznacznie przesądzona w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2013r. II PK 296/12 (LEX nr 1341269) zgodnie z którym „Zapewnienie pracownikowi - kierowcy samochodu ciężarowego odpowiedniego miejsca do spania w kabinie tego pojazdu podczas wykonywania przewozów w transporcie międzynarodowym nie stanowi zapewnienia przez pracodawcę bezpłatnego noclegu w rozumieniu § 9 ust. 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236, poz. 1991 ze zm.), co powoduje, że pracownikowi przysługuje zwrot kosztów noclegu na warunkach i w wysokości określonych w § 9 ust. 1-3 tego rozporządzenia albo na korzystniejszych warunkach i wysokości, określonych w umowie o pracę, układzie zbiorowym pracy lub innych przepisach prawa pracy.”

W świetle treści art. 77⁵ § 3 k.p. warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej pracownikowi zatrudnionemu u innego pracodawcy niż wymieniony w art. 77⁵ § 2 k.p. pracodawca może określić m.in. w regulaminie wynagradzania.

Jak wynika z poczynionych w sprawie ustaleń u pozwanej w okresie zatrudnienia powoda nie istniał aneks do Regulaminu Wynagradzania wprowadzający z dniem 01.02.2010r. zmianę w tymże regulaminie polegającą na tym, że ryczałtowe stawki diet zawierają ryczałt za nocleg. Należy uznać za Sadem I instancji, iż aneks ten został przedstawiony na użytek niniejszego postępowania co w sytuacji pozwanej działającej jednoosobowo i przy braku organizacji związkowych nie było rzeczą trudną.

Pozwana nie wykazała, aby to uczyniła poprzez wprowadzenie aneksu do regulaminu wynagradzania - jak to podnosiła w toku postępowania. Jak wynika z prawidłowych ustaleń Sadu Rejonowego aneks ten nie był znany nie tylko powodowi ale również kierowcom co uzasadnia wniosek, że w chwili zatrudnienia powoda aneks taki jeszcze nie istniał. Dlatego też pozwana nie mogła zapoznać powoda z przedmiotowym aneksem do regulaminu.

Wobec tego podzielić należy w całej rozciągłości rozważania Sądu Rejonowego, co do tego, że w okresie objętym żądaniem pozwu u pracodawcy powoda nie obowiązywał aneks do regulaminu wynagradzania wprowadzający zmianę w tym regulaminie z dniem 01.02.2010r. tego rodzaju, iż ryczałtowa stawka diety w wysokości 120 zł zawiera także ryczałt za nocleg.

W związku z tym pracownicy w tym powód nie mogli wiedzieć, że wypłacane im stawki diety pokrywają w całości ich koszty związane z podróżami służbowymi, w tym ryczałty za noclegi. Wobec powyższego trafne jest przyjęcie przez Sad Rejonowy, że pracownikowi przysługuje zwrot kosztów noclegu na warunkach i w wysokości określonych w § 9 ust. 1-3 rozporządzenia z dnia 19 grudnia 2002 r.

Natomiast w odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 322 k.p.c. stwierdzić należy, że strony w toku procesu zajęły zgodne stanowisko, co do ilości noclegów i wysokości ryczałtu za jeden nocleg. Pozostawały w sporze jedynie co do tego, czy u pozwanej w okresie zatrudnienia powoda obowiązywały postanowienia Regulaminu Wynagradzania w brzmieniu wprowadzonym aneksem ustalającym wysokość należnych pracownikowi świadczeń z tytułu diet i ryczałtów za noclegi w sposób odmienny, niż wynikający z obowiązujących w tej mierze przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r.

W tej sytuacji Sąd Rejonowy jedynie oceniał, czy powód miał prawo do ryczałtów za noclegi w czasie zagranicznych podróży służbowych. Wobec zgodnego stanowiska stron w kwestii ilości noclegów i wysokości ryczałtu sąd nie miał potrzeby stosowania przepisu art. 322 k.p.c. i w ogóle tego przepisu nie stosował. Na powyższe wskazuje też brak jakiegokolwiek odniesienia do tego przepisu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Strona pozwana przyznała okoliczności podane przez powoda dotyczące ilości noclegów powoda w czasie podróży służbowych poza granicami kraju wobec czego zbędne było udowadnianie tego przez powoda. Nie była też sporna wysokość ryczałtu za jeden nocleg.

Zatem podniesiony w apelacji zarzut dotyczący naruszenia art. 322 k.p.c. również nie znajduje uzasadnienia.

W tym stanie rzeczy apelacja jako nieuzasadniona podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. oraz przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).